

PISMO MOM DRUGU

Brošura za osnovnu i srednju školu

NVO „Fenix Crna Gora“

Udruženje roditelja djece oboljele od dječijeg kancera

Sadržaj

Uvod.....	1
Pitanja i odgovori o raku.....	2
Ivanovo pismo.....	4
Kako drugaru pružiti podršku.....	8
Andrijino pismo.....	9
Kako se mijenja izgleda bolesnog djeteta?.....	12
Pjesma "Tražim pravo".....	13
Iskustva izlječenih drugara po povratku u školu.....	14
Pjesme „Junak“ i „Hoću“	18
O izdavaču.....	19

UVOD

Dragi drugari,

Udruženje "Fenix Crna Gora" pomaže djeci oboljeloj od kancera i njihovim porodicama. Znajući da nemate dovoljno informacija o bolesti i o tome kroz šta vaši drugari prolaze dok se liječe, htjeli smo da vas sa time upoznamo. Često imate pogrešna uvjerenja o bolesti, pa izbjegavate bolesnog druga/drugaricu, a to je najgore što možete da uradite.

Cilj ovog vodiča je da vas upozna sa teškim okolnostima i dogadjajima, te takođe i o značaju podrške za vrijeme bolesti, kao i pri povratku u školu.

Pitanja i odgovori o raku

Da li je rak zarazan?

Ne, rak ne možete dobiti kao grip. Rak nastaje kada u tijelu postoje bolesne ćelije i one ne mogu da se prenesu ni na koga drugog.

Da li je drug/drugarica dobio rak jer nije bio dobar/a? Da li je to kazna za to?

Ne, niko nije kriv zbog raka. Ponekad doktori znaju zašto je neko dijete dobilo rak, ponekad ne, ali uvijek znaju kako da im pomognu.

Da li drug/drugarica više neće izostajati iz škole?

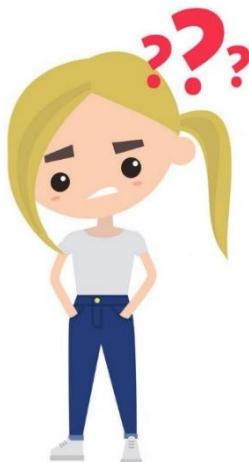
Ponekad djeca ne moraju više da izostaju iz škole, a ponekad s vremena na vrijeme moraju da se vrate u bolnicu da bi im bilo bolje. Ne znamo za sigurno da li će i koliko vaš drug/drugarica izostajati sa nastave, ali znamo da će nam biti drago da se družimo sa njim/njom kad je tu,sa nama.

Šta je hemoterapija, sta je zračenje?

Hemoterapija je posebna mješavina lijekova, a zračenje specijalna vrsta zraka koji se bore protiv raka. Doktori koriste obje vrste liječenja kako bi pomogli pacijentima da se što prije izlječe.

Da li od raka može da se umre? Da li će drug/drugarica umrijeti kako što umiru moji baba i djeda?

Ponekad neko umre od raka, ali mnogo, mnogo djece ozdravi. Doktori vrlo uspješno pomažu djeci da ozdrave i da se vrate svim onim stvarima koje djeca rade, a koje privremeno nisu mogla da rade.

Da li rak poslije liječenja može opet da se vrati?

Rak može da se vrati, ali to se ne dešava uvijek. Ako se to i dogodi, vaš drug/drugarica će opet otići kod doktora da mu/joj pomogne.

Ivan, 15 godina

Ćao drugar,

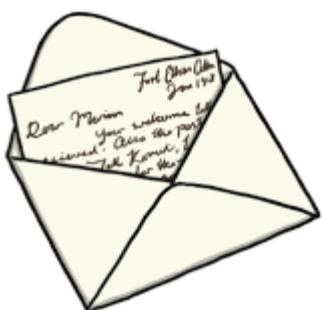
Vec danima razmišljam da ti pišem, ali nekada nemam volje i snage za zato. Jos uvijek sam u bolnici. Primam razne terapije , a pregledi se nižu. Nekad su ohrabrujući pa poletim. Nekad su nalazi loši,doktori zabrinuti,a ja padam u depresiju.

Najgore mi je uveče. Većinu noći sam budan. Gledam u plafon i nemam snage ni da razmišljam. Ovdje ima još djece. Neka su baš mala. Njih mi je posebno žao, oni i ne znaju šta ih je snašlo. Prikovani su za krevet,igračke su svuda oko njih, ali ima dana kada ih i ne pogledaju.

Mozda te gnjavim ali mi je lakše tebi reći nego roditeljima. Ne volim kada mama plače i zagnjuri glavu u ruke. Najviše mi prija tišina i kada me po hiljadu puta ne pitaju kako sam. Moji dani se dijele na dobre i loše, a u stvari imam osjećaj da sam u filmu "Mrmutov dan". Jutro počinje ulaskom sestre u sobu i

mjerenjem temperature. Onda nekada pregledi, nekada vađenje krvi ,doručak i terapija. Dobri dani su oni kada me ništa ne boli. Tada dobijem neku unutrašnju snagu i samo što ne poletim. Loši dani su kada sam loše, sve me boli i mislim samo o tome da bol prestane.

Bio sam tako bezbrižan i veseo dečko. Ludovao sa vama. Pravio razne smicalice,smijao se i družio.

Fudbal, igrice na mom kompjuteru, izlasci sa tobom i ekipom. Samo škola i druženje. A onda kao grom iz vedra neba, razbolio sam se. Počeo sam da izostajem iz škole, prvo malo a onda sve više. Kada su vidjeli da se nešto dešava, moja porodica se zabrinula. Poveli su me na kontrolu i kada sam rekao kako se osjećam, dobio sam uput kod specijaliste. Usledila su snimanja, vađenje nalaza. Kada nam je doktor rekao da se radi o ozbiljnoj bolesti, mama je bez prestanka plakala, a tata se skupio na stolici i kao da se smanjio. Ja sam stvarno mislio da je u pitanju neka greška. Samo sam pokupio grip i za par dana cu biti bolje, a doktori su pogriješili. To sam

im i rekao. Doktor se tužno nasmješio i rekao: "Dečko, nemaš pojma koliko bih volio da si u pravu, ali nažalost ovo je istina. Moramo odmah početi sa terapijom. Nije sve tako

crno. Uz adekvatno liječenje, velike su šanse da ozdraviš."

Porodica se sjatila oko mene, čas su plakali, čas su mi govorili - čuo si doktora, samo na vrijeme da počneš sa terapijom i bićeš dobro. Bilo mi je loše. Počeo sam da shvatam da nije greška i da sam stvarno u problemu. Dok sam čekao odlazak u bolnicu postao sam ljut. Zašto ja? Ljutio sam se na Boga, na mamu, na tatu, na doktore...

Nijesam želio ni da razgovaram. Povukao sam se u sebe. Moj život koji je bio tako lijep, postao je sumoran i siv. Kako su dani prolazili sve je više bijes u meni nestajao, a zamijenio ga je neopisiv strah.

Kroz glavu mi je samo prolazila misao - da li cu preživjeti? Doktori su svakodnevno razgovarali sa mnom i govorili mi da je normalno da sam uplašen, ali da moram da se borim i da predaja ne dolazi u obzir. Ne znam u kojem trenutku se to dogodilo, ali tako je i bilo. Shvatio sam da moram da se suočim sa bolešću i pobijedim je. Ja sam na pragu života i želim da ozdravim.

Hoću da se vratim normalnom životu. Hoću ponovo da idem u školu, da se radujem i izlazim sa drugarima. Da završim srednju školu i upišem fakultet. Hiljadu želja i snova , a samo jedna prepreka. Moje bolesno tijelo mora da ozdravi. Ne sviđam se sebi u ogledalu. Kosa mi je opala, a lik neprepoznatljiv. Rekli su mi da to nije važno jer kada ozdravim, sve ce to doći na svoje. Sada dajem sve od sebe da ne budem depresivan. Ponekad se igram u bolničkoj sobi sa djecom, oni koji su mlađi mi donesu svesku da im nešto nacrtam ili knjigu da im čitam.

Volim da gledam kroz prozor. Gledam kako vrapci slijjeću na obližnjem drvetu. Oni su tako sićušni ali jaki. Bore se sa hladnoćom, mrazom i grabljivcima. Ne mogu reći da se ne plašim, ali ne na onaj način kao u početku. Riješio sam da živim. Tu želju osjećam u svakom atomu svog bića. Znam da i napolju nije sjajno. Zbog korone škole većinom ne rade. I ovdje vlada strah pa su posjete zabranjene. Znam da su vam predavanja online. Žao mi je zbog toga, jer vam sigurno nedostaje druženje i škola. Meni je veoma teško.

Sve mi fali. Ti i drugari. Fali mi škola čak i kada me prozovu profesori ,a ja nijesam naučio. To mi je ranije bilo strašno, a sada se na to nasmijem. Lijepe uspomene za nekoga ko zna šta su pravi problemi.

Volio bih da me ne zaboravite. Piši mi, molim te. To bi mi stvarno mnogo značilo. Garantujem ti da će mi svako tvoje pismo biti pravo blago i da cu ga čitati iznova i iznova. Piši mi o svemu. O društву, situaciji u gradu, o učenju. Sve me zanima, a izolovan sam ovdje, kao na pustom ostrvu.

Čekacu tvoj odgovor. Pozdravi mi sve drugare i nemojte me otpisati. Vratiću se ja, to ti obećavam.

Voli te tvoj drugar!

Kako drugaru pružiti podršku

Drugari, možete uraditi divne stvari kako bi se vaš drugar koji je na liječenju osjećao i dalje kao dio zajednice.

- Možete mu napisati pismo podrške, lično ili u ime cijelog odjeljenja.
- Pošaljite mu fotografije ili neki video podrške koji ćete snimiti sa svojim drugarima.
- Ako je to moguće posjetite ga, ali u malim grupama. Prvo provjerite da li su posjete dozvoljene i prihvatljive.
- Nastavite da mu šaljete pozivnica za rođendane i ostale događaje,možda će moći da svrati na kratko, možda neće biti u mogućnosti ali će se i dalje osjećati kao dio odjeljenja.
- Morate imati u vidu da vam bolesni drugar možda neće odgovoriti na pisma ili poruke, ali to ne znači da vaše poruke i pisma nisu dobrodošla već je možda previše umoran i zabrinut. Nastavite da ga uključujete u svoje aktivnosti i da ga podržavate.

Andrija, 7 godina

Zdravo drugari,

Vjerovatno se pitate gdje sam ja i šta mi se dešava u životu. Mogu vam reći, dosta toga. Sada sam u sred bitke i to velike, ovakvu bitku nisu borili ni spajdermen ni betmen, a ni ostali heroji. Ja nisam jedan od takvih boraca koji će da spasi svijet i boriti se sa velikim zločincima koji mu prijete, ja imam onu težu borbu, težu po sebe. Sada se borim za svoj život, radije bih se borio za tuđi, jer vjerujem da bih imao mnogo više snage, moj neprijatelj je nevidljiv meni za oko i mogu da ga pobjede moji prijatelji doktori i ja koji se ne predajem i trudim da ga pobjedim

čak i ako ga ne vidim, ali osjetim svaki njegov udarac... Zamislite tu borbu! Uopšte nije lako, ali ja sam hrabar i ja to mogu! Nismo se dugo

vidjeli i volio bih da sam sa vama i da slušam vaše priče, da se igramo, pricamo, ali i da ja vama ispričam ovu svoju priču... Uvijek sam se pitao kako djeca mogu da budu heroji, sve dok nisam ušao u odijelo jednoga i sada znam! Djeca su najveći heroji, drugari moji! Mi čistih srca, prljavih ruku od igre, imamo mnogo snage da se borimo. Mogao bih da vam ispričam jedan svoj dan, ali ne gledajte to kao na nešto loše, to je dan jednog superheroja!

Uglavnom ležim u krevetu i možda vam žvuči kao lak posao, ali dok ležim moj nevidljivi neprijatelj me napada i udara, a ja ne znam na koju stranu da podignem gard i kako da se odbranim. Na početku me to mnogo nerviralo i nisam mogao da shvatim zašto od svih ljudi je baš mene izabrao kao rivala, a sada znam. Jer sam dovoljno snažan da i dok me lomi kažem da sam i sutra na istom mjestu uz svoje prijatelje doktore i da neću posustati. Uvijek doktora, što jeste nije sasvim blizu jer djeluju stvari koje rade zbole, ali sad moje borbe u

sam se plašio
jeste. I sad mi
svejedno kada su
strogo i neke
umiju da me
znam da je to dio
kojoj oni imaju

samo najbolje namjere. Pričaju sa mnom, ohrabruju me, šale se i znam da su na mojoj strani. Ali samo zamislite, da ležite tako prebijeni u krevetu i čekate novi napad, kad će opet nešto da vas zabolji ili da se osjetite tako loše i malaksalo da samo želite da i doktori i vaš neprijatelj i svi se pokupe iz sobe i ostave vas na miru. Ali u ovoj borbi nema time out-a, nema stop, nema nikakvog vida pauze, bar ne ako vi tako odlučite, jer to nikad nije vaša odluka.

Nego, recite vi meni, kako vi provodite dane? Da li idete u školu, sada kada je ovakva situacija? Nedostaje li vam igra i nedostajem li vam ja? Jer vi meni mnogo nedostajete i svakog dana pomislim na vas i kako bih se rado sa vama igrao. Sada nemam puno snage za igre, ali obećavam kada se vratim da ću da budem stari ja! Da ću moći sa vama da se družim, takmičim, igram... Ali sada želim od vas jednu uslugu, jednu malu stvar od vas, a tako veliku za mene.

Pošaljite mi malo snage i nemojte me zaboraviti! Budite dio moje borbe i pomozite mi da pobjedim! Ja ću svu snagu koju dobijem od vas da pokupim u sebe i uzvratim udarac i opet dignem gard i da kažem da na mojoj strani nas ima malo više nego na njegovoj! Na strani tog užasnog bića koje boravi u meni, muči me i želi da odustanem! Ali najbitnije mi je, da me čekate i da me spominjete i da me očekujete! Ja cu se vratiti, sačuvajte moje mjesto u vašim srcima, jer ja u svom srcu čuvam svakog od vas! A kad se vratim, sve će biti bolje, a ja neću biti jedini heroj svoje priče, to ćete biti i vi ostali! Jer ste vi moji saradnici, prijatelji i moja snaga! I jedva čekam da vam sve ispričam da čujete o tom strašnom negativcu sve, da čujete kakve su borbe što se protiv njega vode i šta se sve izdešavalо!

Kako se mijenja izgleda bolesnog djeteta?

GUBITAK KOSE

Drugari, postoji mogućnost da se vaš drug/drugarica vrate u školu bez kose, zbog čega će vjerovatno stalno nositi kapu. Na gubitak kose je uticala hemioterapija, koju je vaš drugar primao zbog bolesti. Hemioterapija ne prepoznaje dobre od loših ćelija koje se dijele, ona ih uništi sve, pa tako i kosu. Ali to je samo privremeno i kosa će opet izrasti. Bilo bi lijepo da svom drugaru ili drugarici udijelite neki kompliment.

PROMJENE U TEŽINI

Vašem drugaru se takođe može dogoditi da značajno poveća ili izgubi kilažu. Dobijanje na težini se može dogoditi zbog ljekova koje vaš drugar uzima tokom liječenja ili neravnoteže hormona zbog liječenja.

PROMJENE NA KOŽI

Nakon nekih tretmana, a pogotovo nakon alogene transplantacije (transplantacije u kojoj je donator druga osoba) kod neke djece se javlja ljuštenje, svrabež, bol ili promjena boje kože koja postaje crvena, a u neki slučajevima i jako tamna. Ponekad će možda koža vašeg drugara da se guli ili da mijenja boju i postane pjegava ili suva. Zato će možda vaš drugar morati da izbjegava grube sportove, imajte razumjevanja za njega.

Tražim pravo

*Ja, zarobljenik u četiri zida,
Tražim na život pravo,
Na osmjeħ, sreću i ljubav
I da tijelo mi bude zdravo.*

*Tražim pravo na ptice,
Na nebo plavo i čisto,
Na snove dječijeg srca
I da sve bude isto.*

*Drugarice i školu tražim,
Igre, šetnje i nade
Neću dozvolitu nikad
Da mi to bolest ukrade.*

*Poželite za mene isto,
Želja je iskrena, prosta,
Želim da živim i ozdravim,
Meni je bolesti dosta.*

Iskustva izliječenih drugara po povratku u školu

Liječio sam se od maligne bolesti kad sam imao 2 godine. Kasnije sam redovno isao na kontrole i jedno vrijeme ležao na odjeljenju dječije hematologije u Podgorici zbog febrilnih napada. Mnogi moji vršnjaci su me kontaktirali i pitali za moje zdravlje. Nikad nisam od njih dobio uvrede što sam bolestan i svi su u školi imali razumijevanja. Na pregledе i kontrole sam išao u Podgorici i moji nastavnici mi nisu dozvoljavali da umoran sa puta dolazim na nastavu. Sviđa mi se što oni misle da smo svi isti, i mi liječeni od neke bolesti i oni koji nisu.

Merdan (14 godina, učenik, u 7-oj godini pobijedio malignu bolest)

Bila sam drugi razred srednje škole kad sam završila sa liječenjem. Kada sam se vratila u školu, 10 dana nakon završetka liječenja, drugovi i drugarice iz odjeljenja su se ponašali prema meni kao i ranije i vidjela sam da im je dragو što me vide. Profesori su bili korektni i dozvolili su mi da odgovaram kompletno gradivo koje sam propustila. Jedna profesorica je imala grub komentar jer sam dosta predmeta prije njenog odgovarala, valjda joj je to smetalo. Smatram da profesori ne treba da budu popustljivi ali definitivno treba da imaju razumijevanja jer su to velike promjene i mnogo stresan period u životu. U tom periodu škola je za mene bila mjesto na kojem bih zaboravila da sam bila bolesna i da sam prošla kroz hemoterapiju i zračenje. Osjećala sam se kao da sam ona „stara ja“ iako sam se mnogo promjenila, postala sam zrelijija, imala sam kratku kosu...

Mnogo mi je značilo što sam se odmah vratila u školu i završila je sa svojom generacijom.

Andrea (23 godine, novinar, u 16-oj godini pobijedila malignu bolest)

Pripremala sam se za povratak veoma dugo ne znajući kako će moji vršnjaci reagovati. Moje odjeljenje me je dočekalo sa poklonima, osmjесinama i srećom što sam ponovo sa njima i sve je nekako lakše bilo. Njihova podrška mi je jako značila jer je moje odjeljenje i naravno razredna konstantno bilo uz mene, davali mi vjetar u leđa da sve lakše prebrodim i da se što prije vratim njima. Nosila sam rozu maramu na glavi i dok smo bili u školskom dvorištu svi su pogledi bili uprti ka meni. Imala sam osjećaj da svi pričaju o meni i pitaju se šta je sa mnom. Pomicala sam u sebi šta ako mi neko nešto ružno dobaci, skene maramu, kako će se osjećati, kako će odreagovati drugi kada vide da nemam kosu? Jedan dječak je potrčao i skinuo mi maramu i svi su se smijali sem mojih drugara iz odjeljenja. Počela sam plakati i potrčala sam ka svojoj razrednoj koja me je smirila. Smetalo mi je sažaljenje kod nekih nastavnika.

Bojana (23. godine, restorater, u 11-oj godini pobijedila malignu bolest)

Nakon liječenja zbog dobrog društva koje sam imala u školi nestrpljivo sam čekala da se vratim. Dani u kući su mi bili sve dosadniji i nedostajao mi je običan, bezbrižan život osobe mojih godina. Pošto sam završila liječenje trebalo je da polazem razredni ispit. Kada toliko dugo nemate svijest niti radnu naviku da učite, i najmanja stvar vam se čini preteška da zapamtite.

Međutim, nastavnici moje škole su me pripremali za taj ispit, što je uticalo na lakoću mog povratka u školu, jer nisam zaostajala sa gradivom. Kada sam se vratila u školu, bila sam jako samouverena i nisam puno marila za mišljenja drugih. Zbog velike podrške odjeljenja kao i razredne koja se postarala da svi nastavnici znaju u kakvom sam stanju, da ne bi došlo do neprijatnosti, „preživjela sam“ povratak bolje nego očekivano. Naravno uvijek su postojali ljudi koji će te zadirkivati, to je i kod mene bio slučaj. Kada sam potražila pomoć starijih na tu temu, shvatila sam da su oni samo djeca, a da sam ja drugačija, i da to rade jer ne znaju kroz šta sam sve prošla i ne mogu da zamisle. Komentari su nestajali kako mi je kosa rasla i sve se vratilo u normalu, na čemu moram najviše zahvaliti mojim prijateljima iz odjeljenja.

Aleksandra (16 godina, učenica, u 13-oj godini pobijedila malignu bolest)

Liječio sam se na Institutu za majku i dete u Beogradu tako da su moja najveća podrška bili moji roditelji. Tokom liječenja dobijao sam pisma i čestitku za rođendan od mog razreda i razredne sa njihovim potpisima i lijepim željama. Značilo mi je da znam da misle na mene i kad se vratim da ću opet biti dio njih. Na dan povratka u školu, čitavo moje odjeljenje je stajalo na prozorima hodnika i mahalo mi kad sam stigao. Svi su bili dobri prema meni, a nastavnici posebno.

Đorđe (21 godina, student, u 13-oj godini pobijedio malignu bolest)

Kada sam ušla na vrata od učionice bila sam baš srećna što će opet da vidim svoje drugare, a oni su me dočekali sa osmijehom na licu i bili su vrlo srećni što sam se vratila. Čak su mi i napisali pisma, ubacili u kovertu i stavili u paketić.

Ana (15 godina, učenica, u 10-oj godini pobijedila malignu bolest)

Nakon završenog liječenja moj povratak u školu je bio propraćen ovacijama i zadovoljstvom od strane mojih drugara, koji su mi poželjeli brz oporavak i ponovno uklapanje u normalne tokove života, ali kao u svakom okruženju, tako i u mom morao se naći neko kome je moja bolest bila predmet podsmijeha. Nakon obavljenog razgovora sa odjeljenskim starješinom problem je riješen na najbolji mogući način. Nastavnici su kao i uvijek bili puni razumjevanja u želji da mi pomognu, da istrajem u svojoj borbi i da nadomjestim izgubljeni period djetinjstva, zbog čega sam im neizmjerno zahvalna. Borbu vodim od nepunih godinu dana, pa sve i do dan danas, ali me je ista naučila da ne posustajem u nadi da pobijedim svog najvećeg neprijatelja. Čuvajmo zdravlje, jer kada nas ono služi, sve nam je ostalo dostižno. Moram pomenuti da sam imala veliku podršku svoje porodice i društva, jer smatram da je to zajedništvo bitan faktor izlječenja. Želim da poručim svim mladim osobama koje prolaze kroz isto da se bore i da ne odustaju, jer ta volja i entuzijazam za životom me je tjerala da prebrodim sve poteškoće i prepreke i da danas budem tu sa vama i podijelim svoje iskustvo.

Marija (13 godina, učenica, sa 9 godina pobijedila malignu bolest)

Junak

Ja sam isto biće, što je do juče
Pravilo dječije nestashuke,
Učilo, voljelo, trčalo, smijalo
I snovima svojim pružalo ruke.

Sad okovan bolešću u sobi ležim,
Al' snagu dobijam kada se sjetim
Da me čekaju svi što me vole
I srcem svojim njima poletim.

Nema predaje, jer ja sam junak,
Ja svoju bitku života vodim
Da budem opet onaj od prije
I da se bola oslobođim.

Hoću

Kroz prozor sobe sunce se prosu,
Obasja zidove bijele, proste,
Oh, sunce zlaćano, tako te volim,
Navrati meni češće u goste.

Udahni život, nadu mi vrati
Da opet srce zakuca jako,
Sad mi se svijet još ljepši čini
I sve da mogu podnijeti lako.

Hoću da opet ko nekad trčim
I rosnu travu nogama gazim,
Srećno, veselo, ko nekad prije,
Al' sada zdravlje moram da pazim.

O izdavaču

Udruženje roditelja djece oboljele od dječjeg kancera „Fenix Crna Gora“ je nevladino neprofitno udruženje sa misijom pomoći i podrške djeci i roditeljima iz Crne Gore.

Osnovni ciljevi udruženja su:

- Informisanje, savjetovanje i podrška svim porodicama čija se djeca liječe od malignih bolesti;
- Umrežavanje sa lokalnim, regionalnim i međunarodnim udruženjima koja pomažu dijeci i porodicama u bolnicama;
- Pomoći djeci i roditeljima u korišćenju zakonskih prava i obaveza;
- Pružanje fiinansijske pomoći roditeljima djece oboljele od raka.
- Unapređenje sistema zdravstvene i socijalne zaštite djece oboljele od raka;

„Fenix Crna Gora“ formalno je registrovano kao udruženje 2013. godine od kada kontinuirano radi na unapređenju zdravstvene zaštite djece sa kancerom u Crnoj Gori.

Udruženje „Fenix Crna Gora“ se zahvaljuje „Fondu za aktivno građanstvo FAKT“ koji je omogućio izradu brošura, Sonji Perović i Dragani Perović koje su značajno doprinijele kroz pisanje materijala brošure.

fond za aktivno građanstvo
fund for active citizenship

**ZA SAVJETE, PODRŠKU I POMOĆ, OBRATITE SE UDRUŽENJU
„FENIX CRNA GORA“**

Telefoni: 069 192 894, 069 192 893

Adresa: Zemunska 28, Herceg Novi

Email: fenix.crnagora@gmail.com

Sajt: <http://fenixnvo.me>

Žiro račun: 510-71233-32